

הסביבה שלי

תוכן העניינים

103	הסביבה שלי
104	חוק צער בעלי חיים (הגנה על בעל חיים)
106	תקנות להסדרת הפיקוח על כלבים
108	חוק שמירת הניקיון
170	חוק למניעת מפגעים
172	פקודת הסמים המסוכנים
174	חוק שמירת הסביבה החופית

חוק צער בעלי חיים (הגנה על בעל חיים)

בני האדם אינם מסכימים זה עם זה בשאלה כיצד יש להתייחס לבעלי החיים: חלק סבור שמותר להרוג אותן ולאכול את בשרן, וחלק אינו מסכים לכך. חלק חושב שמותר לכלוא אותן כדי שייצרו למעננו ביצים וחלב, וחלק חושב שניתן להסתדר בלי הכליאה. חלק חושב שאנחנו חייבים לעזור לחתולי הרחוב ולהאכיל אותם, וחלק רואה בחתולים בעלי חיים מעצבנים ומלכלכים, וחושב שעדיף להיפטר מהם.

אבל הכול מסכימים שאסור להתעלל בבעלי חיים. כלומר, אסור לגרום סבל לחיות, כך שתם. ואם יש עניין חשוב במיוחד שאנחנו מבקשים להשיג, והדרך היחידה להשיגו תגרום סבל לבעלי החיים, אזי אסור שהם יסבלו יותר מהדרוש. לפעמים, עדיף לוותר ולא לגרום לבעלי החיים סבל חמור יתר על המידה. את זאת בדיוק קובע החוק.

אנו מוקפים בבעלי חיים. חלק מאיתנו מגדל בבית כלב או חתול. כשאנו יוצאים מהבית, אנחנו יכולים לראות גם ציפורים קטנות וגדולות. לפעמים נכנס לבית עכבר, או שאנו מבחינים בלטאה בגינה.

האנשים ברובם גם אוכלים את בשרם של בעלי חיים שהרגו לצורך זה, או לובשים את העור שלהם. צמחונים הם אנשים שאינם אוכלים בשר של בעלי חיים. יש גם חיות שאנו פוגשים לעיתים נדירות, כמו זאבים או דולפינים. כדי לראות אותן יש לצאת לטבע או לים, להיות שקטים ולא מפחידים. יש בעלי חיים שבני האדם מחזיקים בכלובים, רחוק מהטבע, לדוגמה - בגני חיות ולפעמים בקרקסים.

כמו שראינו, בהרבה עניינים אין הסכמה בין אנשים בשאלה מתי מותר לגרום סבל לבעלי חיים ומתי לא. על כן, ניתן לפנות לבתי משפט שיחליטו אם מבחינת החוק מעשה מסוים הוא התעללות או שהוא מותר.

לדעת אנשים רבים, יש מעשים שהם מותרים לפי החוק, אך הם בגדר התעללות. אנשים כאלה ינסו לשכנע אחרים לא לעשות אותם. למשל, גם אם החוק מתיר להרוג בעלי חיים כדי לייצר בשר, אנשים אלה יהיו צמחונים. לדעתם, גם אם החוק אינו אוסר מעשים אלה, בכל זאת הם מעשים שאינם מוסריים ואינם ראויים.

מה אסור לפי החוק? יש אנשים שלדעתם, כלבים יהיו יפים יותר בלי הזנב או האוזניים, והם חותכים לכלב אברים אלה. החוק קובע שמעשים כאלה אסורים, שכן הם בגדר התעללות. אסור להרוג חתולים רק בגלל שהם מעצבנים. אסור לקיים מלחמות בין בעלי חיים, או לגרום להם סבל לשם ה"בידור".

יש אנשים, אשר כדי לייצר סוג מיוחד של בשר, נהגו להאכיל אווזים בכוח עד שהאווזים היו מסוגלים לזוז בקושי רב. בית המשפט בישראל אסר את ההאכלה המוגברת (את הפיטום) וקבע שזו התעללות. בתוך כמה שנים יהיה אסור גם להחזיק עגלים בכלובים קטנים שבהם לא יהיו מסוגלים להתהלך. ואם יש לאדם חיה שהיא בטיפולו - יש לו אחריות להמשיך ולטפל בה, ואסור לנטוש אותה ברחוב.

תקנות להסדרת הפיקוח על כלבים

החוק קובע שלא ניתן לשחרר כלב ללא השגחה. אם הכלב נמצא בחצר - יש לתלות בכניסה לחצר שלט: "זהירות כלב". כאשר יוצאים לטייל עם הכלב - יש לקשור את הכלב ברצועה באורך של עד 5 מטרים ומותר לשחררו רק באזורים מיוחדים שקבע ראש הרשות המקומית.

יוראי, חברו הטוב של רועי, קינא ברועי ורצה גם הוא כלב. לכן ביקש מאביו כלב גדול, חזק ומסוכן יותר מהכלבלב של רועי. אביו הסביר לו שכלבים מסוכנים עלולים לגרום לפציעה ולמוות, וקשה לשלוט בהם, לכן החוק מתייחס לכלבים מסוכנים באופן שונה מאשר לכלבים רגילים וחמודים.

החוק קובע כללים חמורים יותר לגבי החזקת כלבים מסוכנים. כלב מסוכן הוא כלב מעל גיל 3 חודשים שנשך נשיכה שגרמה לחבלה או שהוא אחד מ- 8 סוגי גזעים של כלבים שנקבעו בחוק, כמו, למשל, אמסטאף ורוטוויילר. הגזעים שנזכרים בחוק מתייחסים לכלבים בעלי כוח רב, לסת בעלת עוצמת נשיכה חזקה במיוחד, ובדרך כלל הם מאוד תוקפניים, לפעמים גם באופן בלתי צפוי.

בפעם הראשונה בחייו קיבל רועי ליום הולדתו גור כלבים חמוד, והוא שמח בו מאוד. רועי רצה לברר כיצד שומרים על הכלבלב, היכן עושים לו חיסונים או כיצד שומרים שלא יישך אחרים, ולכן, חיפש ומצא את החוק המסדיר את החזקת הכלבים. מטרת החוק היא להגן על בני האדם ועל בעלי חיים אחרים מפני כלבים שאינם נמצאים תחת השגחה. לצורך השגת המטרה קבע המחוקק הוראות מיוחדות שעל בעלי הכלבים ועל רופאי החיות לקיים.

לפי החוק, כל מי שמחזיק כלב שגילו מעל 3 חודשים חייב לקבל רישיון מהרשות המקומית. לשם כך על הכלב להיות מחוסן מפני מחלת הכלבת ויש לשים לו סימון. אם הכלב נשך מישהו או אם הוא חולה או אם הכלב מת - חייבים לדווח על כך לרשות המקומית.

הרשות המקומית מקבלת את כל המידע לגבי הכלב עצמו, לגבי בעליו של הכלב ולגבי מקרי תקיפה ונשיכה של הכלב או של כלבים אחרים שבבעלות אותו אדם, וכך היא יכולה לפקח על קיום החוק.

פיו של הכלב המסוכן צריך להיות סגור במחסום למשך כל הזמן שבו הוא שוהה בקרבת ילד מתחת לגיל 16. על הבעלים לגדר ולנעול את החצרים של הבית באופן שימנע מהכלב לצאת מהם, ובכל כניסה לחצרים חייב להיות תלוי שלט "זהירות כלב מסוכן". הכלב רשאי לצאת מהבית רק כשפיו סגור במחסום והוא קשור ברצועה באורך של עד 2 מטרים, ואת הרצועה יחזיק אדם מעל גיל 18, שיכול לשלוט בכלב המסוכן.

כיום, לאחר חקיקת החוק, אי אפשר לייבא את הכלבים הללו מחוץ לארץ, אסור למכור אותם או לתת אותם במתנה, וחייבים לסרס או לעקר אותם כשהם מגיעים לגיל חצי שנה. ברישיון הכלב יצוין שהוא כלב מסוכן. כדי לקבל רישיון להחזיק בו חייבים להתקיים כמה תנאים שהחוק דורש, למשל - הבעלים של הכלב המסוכן חייב להיות מעל לגיל 18 (לעומת גיל 16 בכלב רגיל).

חוק שמירת הנקיון

שיש בדינו מחייבת אותך לומר לנו מה שמך. אם לא תשליך מיד את הסיגריה הזאת לפח, אחד מחבריי הנמצא עכשיו במשטרה, יודיע לשוטרים שיש כאן עבריין שמלכלך את הסביבה, והם יבואו לעצור אותך. אחרי כן, כנראה, תקבל עונש של מאסר עד שנה או קנס כספי. אתה עדיין יכול לבחור אם להקשיב לנו או לא."

האיש הבין את המסר, הרים את הסיגריה וזרק אותה לפח הקרוב שעליו הצביעו חבריו של נועם. שמחים ומרוצים המשיכו נועם וחבורתו לוודא שאיש אינו מלכלך את השכונה. לפתע עברה מכונית, שאחד הנוסעים בה השליך מחלונה שקית ובה זבל מגעיל. ליאור שלף במהירות את הפנקס והעט, שהיו מוכנים אצלו, ויאיר הקריא לו את המספר על לוחית הרישוי של המכונית.

עם המספר שרשמו, הם פנו למשטרה ונעזרו בשוטרים כדי לגלות מי הוא הנהג המלכלך. כך התגלה מר רפשי, שכנראה הוא זה שהשליך את השקית.

מר רפשי הגיע לתחנת המשטרה כפי שביקשו ממנו, ושם נשאל אם הוא זה שזרק את השקית. מר רפשי ענה: "מה פתאום? חס וחלילה! לי אכפת מאוד מהסביבה, זה היה בני שזרק את השקית מהחלון. הוא בן 6, אתם מבינים".

בשכונה קטנה במרכז הארץ חי לו נועם, ילד נקי וחרוץ. לנועם יש תעודה מיוחדת שקיבל מראש העיר, בליווי מכתב הקדשה מהשר לאיכות הסביבה. זוהי "תעודת נאמן ניקיון", והוא קיבל אותה כי נודע לאנשי המשרד עד כמה חשוב לנועם שכל אתר שבו הוא מטייל, באזור שבו הוא חי - יהיה נקי: נקי מבדלי סיגריות, מקליפות קלמנטינות וממסטיקים שדבוקים על הספסלים.

נועם השיג לו ולחבריו הקרובים תעודה כזו, כדי שיוכלו להסתובב בשכונה ולתפוס אנשים שמלכלכים את שכונתם היפה והירוקה. אין הרבה ילדים שכך דואגים לסביבתם, דואגים לאכוף חוק זה, שאוסר ללכלך את המקומות שהם מחוץ לבית הפרטי שלנו, כלומר - כל מקום ציבורי.

נועם וחבורתו הסתובבו אחר הצהריים בשכונתם וראו איש מבוגר עומד בתחנת האוטובוס. כשהאיש סיים לעשן את הסיגריה שלו, הוא השליך אותה למדרכה ומעך אותה. משראתה החבורה שהאיש אינו מתכוון להרים את הסיגריה המעוכה ולהשליכה לפח, מיהרו אליו וביקשו ממנו, תוך כדי שהציגו לפניו את תעודותיהם, להרים את הסיגריה שהשליך.

האיש צחק להם ואמר: "מי אתם שאקשיב לכם?" נועם לא התרגש, והודיע לו: "יש משהו שאתה כנראה לא מבין, אדוני. התעודה

הרימו בעצמם את הלכלוך והשליכו אותו לפח. על לכלוך שנזרק מהאוטובוס אי אפשר להאשים את הנהג, כי לפי החוק, וגם לפי ההיגיון, הנהג אינו מסוגל להשגיח על כל נוסעיו ולשמור שאיש מהנוסעים לא ישליך אשפה מהחלון.

ובכל זאת, הילדים המשיכו להסתובב בשכונה, עד רדת החמה, שמחים על עוד יום מוצלח של נאמנות לניקיון השכונה שבה הם חיים.

השוטר השיב לו: "אתה היית אמור להשגיח שהוא לא ישליך שום פסולת אל מחוץ לרכב. מכיוון שהוא עדיין לא בן 13 ואתה היית המבוגר האחראי עליו ברכב - ואתה גם בעל הרכב - אתה תהיה זה שמקבל את העונש על לכלוך הרחובות".

באחד הימים ראו נועם וחבורתו לכלוך מושלך מחלון אוטובוס מלא בנוסעים. יש להם דרך אחת בלבד לטפל במקרה כזה: הם

חוק למניעת מפגעים

הסביבה, וביניהן: מניעת רעש, מניעת ריח חזק ורע, השלכת לכלוך ומניעת זיהום אוויר.

לפי החוק, אסור לאיש לגרום לרעש או לריח חזק, ואסור לגרום לזיהום האוויר (על ידי פיזור עשן, גזים, אבק ועוד), אשר עלול להפריע לאדם אחר המצוי בקרבת מקום או לעוברים ושבים.

מי שגורם לאחד מאלה (זיהום אוויר, רעש או ריח חזק), המפריע או העלול להפריע לזולת, עובר עבירה פלילית שהעונש עליה הינו עד 16 חודשי מאסר או קנס. נוסף לכך, רשאי בית המשפט לצוות על אדם להימנע מלעשות את המעשה המזיק או להורות להפסיק לבצע את הפעולות המזהמות או המפריעות שעשה.

החוק קובע הוראות ותקנות מפורטות, אשר מסייעות להבין מהם "רעש" ו"זיהום אוויר". כך לדוגמא - אחד הרעשים הטורדניים ביותר הוא רעש האזעקות מכלי רכב או ממבנים.

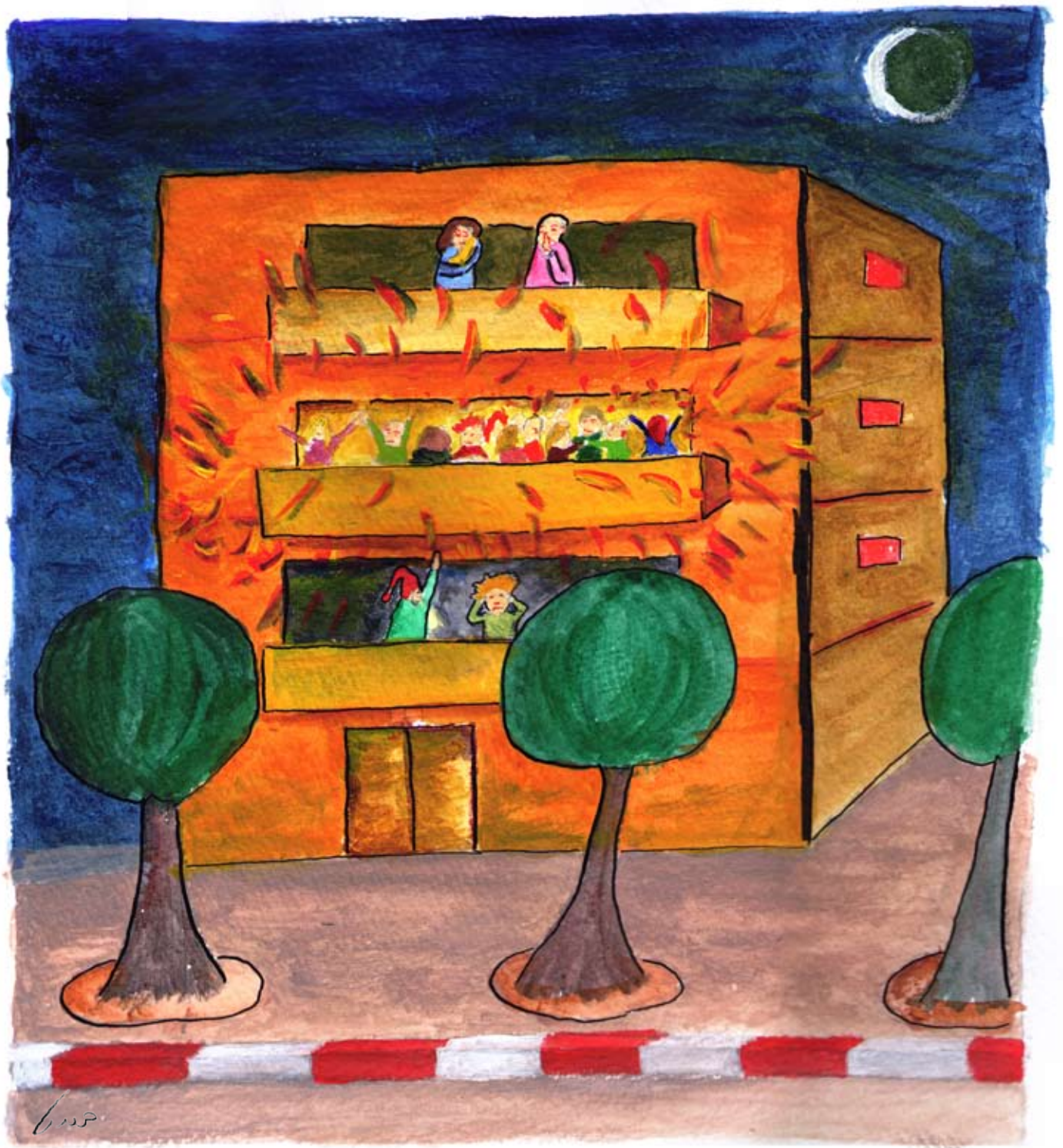
החוק קובע כי אסור שאזעקה, המותקנת בכלי רכב, תפעל יותר מ- 3 דקות - דקה אחת בכל פעם. במקרה שהאזעקה פועלת למעלה מ- 20 דקות, רשאי שוטר לנקוט אמצעים שונים על מנת להפסיקה, וביניהם, אף לפרוץ לרכב ולפגוע בחלקים של הרכב או של מכשיר האזעקה.

הסתכלו בשמים - הם נראים אינסופיים, נכון? אולי משום כך נדמה לנו שאפשר "לזרוק" לאוויר עוד ועוד חומרים, ודבר לא יקרה? האמת היא שאין זה כך! חלק ממה שאנו פולטים אל האוויר, נשאר ומצטבר בו, מתחבר ומגיב לחומרים אחרים או שב ויורד בחזרה אלינו - אל כדור הארץ. האוויר, זה שאנו נושמים יום-יום, שעה-שעה, דקה-דקה הופך ל"פח זבל" של חומרים, שאנו בני האדם פלטנו אליו. כאשר יש באוויר חומרים מזיקים בכמות גדולה, האוויר מזוהם. לפעמים אנו מבחינים שצבעו אינו צלול ושקוף, ולעיתים יש לו גם ריח לא נעים, ואנו מתקשים לנשום. אוויר מזוהם מזיק לבריאות!

ומה לגבי רעש? האם ניסתם פעם להקשיב ולשמוע איך אנו נשמעים כבני אדם?

הרעש שלנו, לעיתים, פשוט בלתי נסבל: קולות הטלוויזיה והרדיו מחרישים אוזניים, צעקות, צפירות, אזעקות. זיכרו: מה שבאוזניכם הוא קול נעים, לאחרים עלול להיות רעש בלתי נסבל. אם כן, לכל אחד מכם זכות לחיות בשקט, אך חשוב באותה מידה גם לכבד את זכותם של אחרים.

החוק למניעת מפגעים, הידוע גם בשם "חוק כנוביץ" (על שם חבר הכנסת ורופא הילדים ד"ר כנוביץ, אשר יזם אותו לפני כ- 45 שנה) הינו החוק העיקרי בארץ, אשר נועד לטפל בסוגיות איכות

ויום ירושלים, וכן, בסוף השבוע מותר לחגוג במסיבה עוד שעה אחת - עד חצות.

משרד הממשלה האחראי על הפעלת חוק זה ועל שמירת איכות הסביבה הינו המשרד לאיכות הסביבה.

נחמד להיות במסיבה! אך לפי החוק, בבניין מגורים אסור להרעיש בכלי נגינה או במכשירי קול בשעות הצהריים בין השעות 14:00 - 16:00 ובשעות הלילה החל משעה 23:00 ועד 7:00 בבוקר. בחוק זה יש כמה יוצאים מן הכלל: לילות החגים פורים, יום העצמאות

פקודת הסמים המסוכנים

[נוסח חדש]

הספר בחור צעיר שהכיר את גלעד במגרשי הכדורגל והציע לגלעד לנסות ולקחת סמים לשיפור יכולת המשחק שלו. גלעד גילה סקרנות והחל להשתמש בסמים ולהחזיק אותם בחדרו. בעקבות זאת, החלה התנהגותו של גלעד להשתנות: הוא היה עצבני כלפי חבריו ומשפחתו, לא תמיד הוא היה מרוכז, הכדורגל לא עניין אותו. שוב כמו בעבר. גלעד החל להתרחק מחבריו והידרדר בלימודים. גופו של גלעד החל להתרגל לכמות הסם הרגילה ודרש מגלעד עוד ועוד, עד שגלעד החל להרגיש שהוא בעצם עבד של הסם, אין לו עוד חופש וחירות כי חייו סובבים סביב לסמים.

כשהמטרה גילתה שגלעד משתמש בסמים, היא ביקשה מגלעד שיגיע לתחנת המשטרה עם הוריו. השוטרים הסבירו לגלעד שהסמים אסורים על פי חוק זה, האוסר על שימוש או על יצירת מגע עם סמים הרשומים ברשימת הסמים המפורטת. עוד הסבירו לו כי מעשיו יירשמו במשטרה. גלעד הבין כי הסמים מסוכנים לחופש שלו, וכי חוק זה - כמו חוקים אחרים - נועד להגן עליו. הוא הבטיח לעצמו כי לעולם לא ייצור מגע עם סמים ויתרחק מאנשים הקשורים אליהם. זמן קצר לאחר שקיבל את החלטתו שב החיוך

סמים הם חומרים המוחדרים לגופנו בדרך של בליעה, עישון, הזרקה או הרחה. חומרים אלה משפיעים על גופנו ועל מערכת העצבים שלנו ועשויים לשנות את הרגשתנו הכללית ואת מצב רוחנו. הסמים נחלקים לשתי קבוצות:

בקבוצה הראשונה קיימים חומרים המסייעים לנו להתגבר על מחלות או על כאב, לטפל בהם, או למנוע אותם. אלה חומרים המרפאים אותנו. אנו בוודאי מכירים אותם בשם "תרופות".

הקבוצה השנייה מכילה חומרים מסוכנים המשפיעים על גופנו ועל הרגשתנו. נטילתם עלולה לגרום לנו לאבד את השליטה על גופנו ועל מחשבותינו, ולגרום לנו להיות תלויים בהם. חומרים אלה מכונים בשם הכללי: "סמים".

פקודת הסמים המסוכנים נועדה לשמור עלינו ועל היקרים לנו מפני השפעתם השלילית והמסוכנת של הסמים, ומאפשרת לנו ליהנות מאיכות חיים שאינה מושפעת מחומרים אסורים.

דוגמה להשפעה הרעה של הסמים ניתן ללמוד מסיפורו של גלעד: גלעד הוא כוכב הכדורגל של בית הספר. יום אחד הגיע לבית

אל פניו של גלעד. חבריו, שחשו בשינוי לטובה שחל בהתנהגותו, חזרו אליו, וגלעד שב לכבוש שערים ולבבות.

פקודת הסמים המסוכנים מגבילה את השימוש בסמים שאינם לצורכי רפואה. על פי החוק, אסור להחזיק סמים, לייצר אותם, להשתמש בהם, לרכוש אותם או למכור אותם, חוץ ממקרים בהם הדבר מותר, כדוגמת רכישת תרופות בבית מרקחת או קבלתן על פי מרשם רופא.

החוק מתייחס באופן זהה לסמים קלים ולסמים מסוכנים וכל הסמים מוגדרים כסמים מסוכנים. המדינה מפרסמת רשימה ארוכה של שמות הסמים המסוכנים כדי ליידע את הציבור מה אסור ומה מותר.

העונש למי שאינו מקיים את הוראות החוק הוא עד 20 שנות מאסר או קנס גבוה, ובית המשפט מוסמך להורות על עונשים נוספים, כמו החרמת רכושו של מי שסחר בסמים או ביצע עסקאות סמים, לאסור על החזקת רישיון נהיגה לתקופות ארוכות ועל החזקת דרכון. עונשים גבוהים אף יותר צפויים למי שמכניס סמים לשטח בית הספר או למי שמחזיק כמות רבה יותר של סמים או למי שמחזיק בכלים המשמשים להכנתם.

החוק מתייחס בחומרה רבה למי שמאפשר לקטינים (מי שטרם מלאו להם 18 שנים), או מפתה קטינים להשיג סמים או להשתמש בסמים, וקובע שבמקרים כאלה, שבהם מעורבים קטינים, העונשים יהיו גבוהים אף יותר. בית המשפט מחויב על פי החוק להטיל על מי שעובר על החוק בקשר עם קטינים עונש מאסר, ולא להסתפק בעונש קל יותר.

אם שוטר חושד כי קטין מחזיק סמים בגופו או בחפציו, הוא רשאי לבצע חיפוש בגופו ובחפציו של הקטין ובתנאי שהוא מקיים הוראות מיוחדות לגבי חיפוש אצל קטינים, כגון הסכמת הורי הקטין או חיפוש על ידי חוקר משטרה מיוחד שהוסמך לחקור ילדים.

ניתן ללמוד על הצורך בשמירת הוראות החוק מהמקרה שקרה ליעל, הנחשבת לאחת הילדות הנבונות בכיתתה והמבוגרת בשנה מגלעד. יעל הבחינה כי תלמידים מבית ספר אחר החלו להסתובב בבית ספרה לשכנע תלמידים להחזיק או להשתמש בחומרים אסורים. יעל נזכרה בפקודת הסמים המסוכנים האוסרת על שימוש או על מגע עם סמים, והבינה את ההשפעות השליליות שיש לסמים על הגוף. יעל התרחקה במהירות מהמקום ודיווחה להוריה ולמורתה על מה שראתה בחצר. היא קיבלה מהם מחמאה על שסייעה לשמירה על החוק ולשמירת חיי חבריה.

חוק שמירת הסביבה החופית

הסביבה לכך היא, ששטח החופים הוא ציבורי ופתוח לכול. לכן, אסור להקים מבנים ולגדר חלקים מהחוף או מהים לשימוש פרטי. בנוסף לכך, אסור לבצע פעולות שעלולות לפגוע בבעלי החיים שחיים בחוף ובים, בצמחייה ואף בחול עצמו. החוק קובע עוד שאסור לפגוע בסביבה החופית ושאסור להקים מכשול, גדר או מעצור אחר החוסם את המעבר החופשי בחוף הים.

הסוכה שבנה ירון אינה מאפשרת שימוש חופשי לכול בשטח שעליו הוקמה, ולכן ירון עובר על החוק. גם כלביו של ירון, שמגרשים את בעלי החיים האחרים, פוגעים בסביבה החופית (וגם עלולים ללכלך את החוף בצרכים).

חוק שמירת הסביבה החופית בא לאפשר לכל אדם ליהנות מחופי ישראל ומהים, כל עוד הוא אינו מפריע לאחרים ליהנות גם כן. החוק נחקק בשנת 2004 והוא קובע שפגיעה בסביבה החופית היא עבירה פלילית שהמבצע אותה צפוי לקבל עונש מאסר של עד שישה חודשים או לשלם קנס כספי גבוה.

מי מאיתנו לא מצא את עצמו ישוב בכיתה בשיעור משעמם וחולם להיות בים? בים אפשר לשחות, לרוץ בחול, לשחק, או סתם לנוח. כשאנחנו בים, התחושה היא כי אנו נמצאים במקום שאינו שייך לאיש, או, בעצם, שייך לכולם. לכן, כל אדם רשאי לשחק בכל מקום על החוף, לבנות בתים בחול, לשחות ולרוץ.

ירון אוהב מאוד את חוף ימה של תל אביב. ירון גם רוצה מאוד לגדל שני כלבים בביתו, אבל אמו אינה מסכימה. לכן החליט ירון לעזוב את הבית ולבנות לעצמו ולשני כלבים שמצא, בית על החוף. הוא גידר לעצמו שטח בחוף הים ובנה סוכה, בעזרת חבריו הטובים, בתקווה כי יוכל לגור בסוכה ולגדל את הכלבים. הכלבים יוכלו לטייל בשטח המגודר ולשמור על הסוכה מפני אנשים זרים. הכלבים גם יגרשו בעלי חיים המשוטטים בחוף ומפחידים את ירון.

למרבה הצער, זמן קצר לאחר שהקים את הגדר והסוכה, נתבקש ירון לפרק אותן.

גפ

אם נשוב לירון, ניזכר, שהוא לא קיבל אישור להקמת הסוכה וכנראה גם לא יוכל לקבל אישור כזה, מכיוון שהסוכה נועדה להנאתו הפרטית ולא לטובת הכלל. לכן, ירון אינו יכול לגור על חוף הים בסוכה שהקים ובשטח שגידר, יחד עם הכלבים, וכל שנותר לו הוא לנסות ולשכנע את אמא שהכלב הוא ידידו הטוב של האדם.

למרות החוק, ניתן במקרים מסוימים לקבל אישור להקים מבנים או לגדר חלקים מהחוף. למשל, כאשר מכריזים על חוף מוסדר שהכניסה אליו כרוכה בתשלום דמי כניסה. דוגמא נוספת היא הקמת נמל לאוניות, או הקמת שמורת טבע סגורה. גם כאשר קובעים ששטח מסוים מהחוף דרוש לאימון צבאי, ניתן לסגור אותו בפני הציבור. כל החריגים האלה יכולים להתקיים רק לאחר שניתן אישור מיוחד לכך מרשויות המדינה.